

L'aura de Soler

Si finalment hi ha enfrontament en el congrés del PP –i res no fa pensar el contrari– les possibilitats de guanyar que té Soler són mínimes, si és que en té cap. La poderosa aliança entre Cañellas i Verger no li deixa cap escletxa. Quina força podrà tenir? Potser un deu, o un quinze, o fins i tot un vint per cent... és a dir, una força purament simbòlica. I com quasi tots els símbols, absolutament inútil a efectes pràctics. La qüestió, doncs, és: per a què va Soler a la guerra?

La primera qüestió que caldrà veure és si presenta batalla. Fins ara tot indica que serà així. Però no podem oblidar que en la direcció del PP estan farts dels seus companys de Balears. Per si no en tenien prou amb Vidal Quadras a Catalunya, ara resulta que a Balears també tendran guerra. I si, encara més, el rebel de Catalunya es plega finalment al desig de Madrid, Balears quedaria com l'únic congrés d'enfrontament en uns processos congressuals marcats per les unanimitats més absolutes. Permetrà Madrid l'espectacle? Caldrà veure-ho.

Suposant que Soler finalment vagi fins al final, la pregunta continua essent per a què.

Des que l'ex-president va ser defenestrat, la batalla mediàtica la té guanyada. Diuen que ell mateix n'està sorprès, i molt, de com han anat les coses: premis, TV3 en pla estel·lar, Prada, camisetes amb la seva cara i el lema "tornaré"... Excepte Cañellas segurament cap altre polític de Balears ha tengut tanta popularitat, sobretot fora de Mallorca. De fet en té moltíssima més que quan era president. Qui sap si aquesta sobtada popularitat, que s'ha mantingut mes rere mes i que no sembla apagar-se per ara, l'hagi dut a reflexionar. Després de la dimissió donava a entendre que seria disciplinat i que no donaria guerra. Potser ara veu que, paradoxalment, la defenestració li ha donat allò que mai no ha tengut durant la seva dilatada carrera política i segurament mai li hauria donat la presidència del Govern balear: l'aura d'estadista compromès amb el país, la llengua i la cultura. Una mena d'heroi, si fa no fa. Per ven-

tura això és el que el porta a acceptar el combat: saber que ja ha guanyat, passi el que passi en el congrés. Encara que els *canyellovergeristes* el destrossin gràcies a les fidelitats estomacals, Soler haurà guanyat. Per sempre més Cañellas serà la corrupció, Matas déu sap i Soler l'heroi immolat per la normalització del país. Això no hi ha victòria congressual o electoral que ho doni.

Però no tot és tan simbòlic ni tan eteri. Soler té gent al seu darrere. Almenys dos diputats –potser tres– el segueixen. El seguiran quan els hagin destrossat en el congrés? Podria ser. Aleshores els guanyadors s'haurien d'empassar un grup de diputats soleristes que tendrien la clau de l'estabilitat parlamentària i, també, del govern. Ni més ni menys. I això és molta, moltíssima força.

Deu ser això el que vol Soler? Arribar al punt de convertir-se en la clau del Parlament amb l'amenaça del trencament, si això fos necessari? Per la seva biografia política ningú no ho diria. Sempre ha estat un disciplinat i obscur canyellista. Fins que va trencar amb el *pare*. Això permet deduir una possibilitat de divorci entre el PP i Soler? Difícilment. No per ara, al manco. En vistes a 1999 ja és una altra cosa. En aquest sentit, no haríem d'o-

blidar que el solerisme té una certa força a Mallorca, també a Eivissa –via Joan Marí i Tur– i, qui sap, si a Menorca els antics valedors democratacristians de Soler també estarien disposats a jugar. Qui sap, fins i tot, si la filiació moderadament nacionalista i democratacristiana de Soler li han obert ja, o li obririen, les portes de Barcelona. Tot són elucubracions, evidentment. Però hi ha d'haver alguna raó perquè Soler vagi a la guerra sense cap possibilitat de guanyar-la.

És clar que tot podria ser més senzill: disputes domèstiques sense gaire importància, tothom identificat amb el mateix projecte –governar– i sense que ningú no s'atrevesqui a moure's. Aleshores es mantendria disciplinadament en el partit, qui sap si a l'espera de recompenses futures. En aquest cas l'aura se li aniria esvaint, però seguiria dins un partit guanyador. ■

MIQUEL PAYERAS



“Per sempre més Cañellas serà la corrupció, Matas déu sap i Soler l'heroi immolat per la normalització del país. Això no hi ha victòria congressual o electoral que ho doni.”